

Aseri Keskkooli **Originaal**

Nr. 2 (30)

„veebruar 2003

III aastakäik

Juhtkiri

Vaadake välja ja näete mida? Ilm on hall, lumi ei ole lumi, vaid jää, päikest näeb harva. Jõulud ja aastavahetus on ammu läbi, kevadki on kaugel. Kus on ilu, kus rõõm?!? Eks ikka inimestes endis. Oleme ju praegu kõik küll tusased, aga proovige olla natukenegi mõistvamad, naeratavamad, rõõmsamad. Veetke väärtuslikku aega sõpradega, see aeg ei ole raisatud aeg. Tehke

midagi lõbusat ning tunnete kuidas talveväsimus justkui kaob.

Aga üks väike vihje veel: kui suhted kohe kuidagi ei suju, siis on kaks asja, mis peaksid küll aitama. Jäätis ja šokolaad. NB! Oht sõltuvusse sattuda. Muidugi tuleks igaks juhuks tarbimist piirata, sest võivad kaasned mõningad ebameeldivused. ☺

Ande pärast sõtta!

Paljudele õpilastele on koolis suurimaks probleemiks ained, mis tegelikult peaksid olema ühed kergemaist. Ka minule. Pean tunnistama, et teatud klassist alates olen võtnud kehalist kasvatust ja tööõpetust raskeks. Mitte, et probleem oleks õpetajates, vaid „teatud ainekavas”, mis seab piirangud kõigele.

Alustuseks kehalisest kasvatuses. Veerandi alguses loetakse ette, mis on normid, millega tegeldakse ja missugused hinded millegagi saab. See selleks, aga kas kõikidel on tõesti ühesugused võimed ja normid. Miks peab liigitama õpilasi tulemuste, hinnete ja muuga? Normaalne ei saa olla, et tundi minnes loetakse ette: hüppenõoriga hüpatas kaks minutit „5” ; 1.30 min. „4” jne. Kuigi näide võis olla võetud õhust, siis kas saab püstitada selliseid norme. Pisut ka võistlustest. Aseri Keskkool esindab end peaaegu alati võistlustel, aga tegelik tase on paljus madal. Tundub, et käib pidev jutlus sellest, et peasi, kui te osa võtate, on kõik korras.

Mõistetav on see, et õpilane läheb ajalugu parandama, sest sai hindeks mitterahuldava. Aga kui mõistetav on see, et laps, kes pingutas, kuigi sai „kahe” peab minema peale tundi kehalist

kasvatust parandama? Leian, et see on naeruväärne.

Teiseks selliseks tunniks on tööõpetus. Mõnel inimesel leidub annet ajaloole, mõnel spordile, mõnel emakeelele, mõnel käsitööle, aga mida teevad ülejäänud. Ajalugu on õpitav, aga sport pole õpitav. Ometi hinnatakse sedagi.

Pakuksin siinjuures paar lahendust. Muuta kehaline kasvatus vabamaks. Hindeid panna selle järgi, kuidas õpilane tunnis töötab ehk aktiivsuse järgi. Teine võimalus on koostada enda kooli õppekava. Lihtsalt kooli alguses istutakse kokku ja arutatakse, mida soovitakse aasta jooksul ära teha ja muuta see igäihele vastuvõetavamaks. Teha rohkem koolisiseid võistlusi ja treenida neiks. Kolmas variant oleks luua kaks hindamiskriteeriumi: rahuldav ja mitterahuldav tulemus. Tööõpetuse tunnis tuleks samuti tööd teha vastavalt oskustele. Muutusi ei nõua keegi, aga on näha, et neid oleks vaja. Sest õpilased ei pea end tundma tundi minnes sunnitöölistena. Tegelikult pole ju õpetajad milleski süüdi, nemad teevad ainult oma tööd. Tore oleks, kui midagi hakkaks muutuma kõigi jaoks!

Anton Hansen Tammsaare

18 jaanuaril möödus 125 aastat Anton Hansen Tammsaare sünnist. Pole erilisi sõnu vaja, et öelda, et just tema on pannud alustala Eesti arenevale kirjandusele. Kuidas öelda aga lühidalt tema kohta? Võib-olla eesti prosaist, näitekirjanik ja esseist. Nii öeldakse paljudes raamatutes.

Ta sündis Järvamaal, õppis Hugo Treffneri gümnaasiumis. 41.aastaselt asus ta Tallinna elama, kus ta ka suri. Tammsaare kirjutatud "Tõde ja Õigus" on parim ja sügavamale ulatuv, kui ükski teine talupoja maailma ja hingeelu kajastav teos.

Oma elu jooksul püüdis ta rohkem erak olla, ta elas kaasa revolutsioonile, aga tegelikult sellest osa ei võtnud. Ta kujutas suurepäraselt külaelu, toetus kodupaiga õhustikule. Loomingust oli näha tema psühholoogilist läbinägevust.

Ta on andnud Eesti kirjandusele rohkem, kui keegi teine. Kahjuks seda kuigi eriliselt meie koolis ei tähistatud, aga peamine, et Eesti noored teaksid temast ka enne kohustuslikku kirjandust. Et teda mäletaks ja teataks, kes on nii tore kirjanik.

Presidendi valimised

Meie koolis olid presidendi valimised. Kandideerisid küll ainult kaks õpilast: Liina Polluks XIa ja Artjom Lind Siiski toimus vastav üldkoosolek, kus kandidaadid said tutvustada oma põhimõtteid ja arvamusi.

Valimisprotsess oli järgmine. Kandidaate tähistasid arvud 1 ja 2. 1-.....ning2-..... Oma valik tuli kirjutada paberilehele ja poetada

“valimisurni”. Hääletuse tulemused selgusid veel sama päeva lõpuks. Enamushääled kogus Artjom Lind, kes nüüd juba pikemat aega ongi meie president.

Ühtlasi ka omavalitsusjuhi ülesandeks on juhtida meie koolielu.

Eelmiseks presidendiks oli Hanna-Liisa Kutsar.

“Nimed marmortahvlil”

14. jaan. käis meie kool ühiselt vaatamas eesti oma filmi “Nimed marmortahvlil”. Film kajastab lühidalt vabadussõda, milles löid kaasa ka kogenematud koolide õpilased. Kuna “Nimed marmortahvlil” puudutas meie ajalugu, oli see kõigile kohustuslik. Aga vaadates filmi tundus, et see oli väär tegu. Osadele õpilastele ei pakkunud see mingit huvi ja nad olid üsna ametis filmi vaatamise segamisega: Mõned vestlesid telefonidega – mängisid nendega, rääkisid juttu, sõid ja rikkusid filmi mõnu. Vahepeal pidid õpetajad korda looma, aga segajatele see eriti mõju ei avaldanud. Võib-olla poleks pidanud muutma filmi vaatamist kohustuslikuks, küllap oli neil filmi igav vaadata ja see omakorda segas neid vaatajaid, kes tahtsid tõsiselt filmi näha.

“Nimed marmortahvlil” oli üks parimaid filme, mida olen üldse näinud. Seal leidis kõikidele kõike: sõda, armastust jne. Suurepärase oli see, et kõik põhines meie ajalool ja režissöör oli Elmo Nüganen. Muidugi olid “Nimed marmortahvlil” ka teiste riikide tegijaid: näiteks Venemaa. Filmiski oli võitlus venelaste ja eestlaste vahel.

Ajakirjanduses on läbi jooksnud idee – näidata filmi ka teistes riikides. Et teised riigid mõistaksid, mida on pidanud väike Eesti iseseisvuse pärast tegema. Muidugi pidi see praeguseks raha taha jääma. Kindlasti ei küündi meie film Hollywoodini, aga omale rahvale on oma ikka kallis!

Mina, Andreas.

Leidsin klassi tühjana. Vaatasin kella, Otsisin koridorist inimesi ja olin kergelt öeldes suures hämmingus. Kell helises ja kõik läksid oma klassidesse. Mina läksin oma klassi ja olin väga mures. Tegelikult oli mul suva, võisin ju magada ka klassis, ja eks ülejäänud rahvas tuleb siis, kui tuleb. Mõtlesin, et annan oma panuse ühiskondlikusse töösse ja pesin tahvli ära. Muide, see oli isiklikult minul esimene kord üheksa aasta jooksul tahvlit pesta. Neljandas klassis tahavad kõik tüdrukud ise tahvlit pesta ja mina isiklikult ei näe ühtegi põhjust seda teha.

Möödunud oli juba peaaegu pool tundi, kui äkki kargas klassi õppealajuhataja ja kukkus kisendama, et kus mina olen. Teised pidavat mind juba ammu ootama bussis. Mis bussis? Tundus, et olin mõelnud valjult, sest õppealajuhataja mainis midagi klassi kirikusse sõidu kohta. Nüüd taipasin kõike. Läksin rahulikult bussis ja seal hakkas õpetajapoolne moraali lugemine, aga mis peamine: poisid olid võtnud mulle taha koha. Sealt oli kõige parem vaade nii taha kui ette ja vajadusel ka keskele. Poisid tögasid mind pisut selle uimerdamise pärast, aga tahvli pesemisest ma parem rääkima ei hakanud. Üks poiss Rassis oli saanud endale mobla, aga mind huvitas hoopiski Joonase uus mudelauto. Sellel olid vilkuvad tuled (muide nii ees kui taga) Ja see oli väga soodsalt saadud. Miks mina kunagi midagi soodsalt ei saa? Joonas ei tahtnud, et sellega eriti palju mängitaks. See pidi antiik olema ja puha ja kunagi miljoneid maksma. Seda jama ei uskunud plikad isegi. Tavaliselt nad usuvad igasugust jama, sest Joonas ütles, et plikadel on ajude asemel kokku kuivanud õhupall. Jõudsime, siis kirikusse ja tüdrukud olid juba enne väga õhevil. Milleks? Parema lähiks koju ja keskenduks autodele.

Mingi härra nimega Salguke jutustas meile kaks tundi kirikutest, ajaloost jne. Tüdrukud olid väga huvitatud ja ahhetasid iga uue asja peale. Muidugi

kiriku papale see meeldis. Siis kuulasime orelimuusikat – andke andeks, aga jube. Igauks sai proovida ka. Plikad jooksid muidugi kohe tormi, eriti Maris. Ta käib muusikakoolis ja proovis midagi mängida, aga tal ei tulnud midagi välja. Milleks kõik see eputamine selle pärast. Koju hakkasime sõitma alles viis tundi hiljem. Ega need tüdrukud maha rahunenudki. Sõitsime kuni kuulsime üht kõva matsakat vastu bussis. Olime avarii teinud. Õpetaja kamandas kõik lapsed bussist välja ja rahustas, et midagi pole juhtunud. Viie minuti pärast oli kohal politsei ja kiirabi. Pidime andma oma tunnistused, kuhu algselt kirjutasin: tüdrukud eputasid, poisid mängisid ja siis käis üks kõmakas. Aga õpetaja vaatas mulle väga vihaselt otsa.

Tegelikult oli külm, aga varsti tuli meile asendusbuss. Tahtsin koju ja paari tunni pärast mu soov täitus.

Jalutasime poistega, mõttes kummalised mõtted. Mina isiklikult põdesin puu otsast kukkumist, Rassis pomises midagi oma mobiilist ja Joonas rääkis tüdrukute jutuajamisest, mida oli pealt kuulnud. Kuulatasin, ja sealt käis minu nimi läbi. Küsisin, siis, et Joonas kordaks. Irvitades rääkis ta, et Elis oli Marisele öelnud: „Täitsa lõpp, et sa Andreega juttu rääkisid ja peaaegu kirikus ta kõrval istusid!” “Hullud.” – sõnasin selle jutu peale.

Koju jõudes olid peaaegu kõik kuulnud avariist ja öde noris mind kõige pärast. Läksin enda tuppa. Panin rongid raudteele sõitma, autod vaiba peale ja vaatasin aknast välja. Lumi sadas ja enam ei saanud puu otsas ronida. Tegelikult sai, kukkuminegi ei olnud nii valus. Kuulsin veel alt ka kisa – öde ja isa vaidlesid midagi reedese pärast, auto pärast. Jäin magama, kuid ärkasin suure kolina ja kisa peale.....

Järgneb...

Reis Tallinna

27.jaanuaril käis meie kool ekskursioonil Tallinnas. Sihtpunktiks oli kaks Eestile tähtsat kohta: Rahvusoper Estonia ja Laheotsatalu roosikasvandus.

Rahvusoper Estonias viidi meid kohtadesse, kus varem me polnud käinud. Näidati ruumi, kus valmistatakse dekoratsioone, tutvustati lava lähemalt ja viidi meid Estonia kõrgemasse punkti. Huvitav oli ka Talveaed, kus nägime ooperimaja nurgakivi. Loomulikult räägiti meile ajaloost, mis oli väga kirev.

Laheotsa talu tegutseb 1989.a. kevadest. Asub Lääne-Harjumaal Padise vallas, suhteliselt lähedal

pealinna tarbijale, kuid samal ajal linna saasteulatusest kaugemal. Talu tootmiskeskus on 1 km kaugusel ajaloolise Padise kloostri varemetest. Enne ei teadnud ma, et Eestis üldse selline koht olemas on. Nägime 11 000 m² üle viiekümne erineva sordi roose. Minagi nägin esimest korda filmidest tuntud Baccara ehk tumedat roosi. Roosidele oli loodud väga head kasvutingimused. Neid valgustas koguni 4000 lampi.

Peale väikest jalutuskäiku saime ise osta ka roose. Nii erinevates värvides kui ise tahtsime, ja väga odavalt. Saime näha Eestis oma kasvatatud roose. Igatahes ekskursioon oli huvitav. Kuulasime ja nägime asju, mis on Eestis peidus.

Moe jutt

Praegu on moes eriti unustatud vana. Näiteks on mõned firmad taas avastanud kõrvenõgese kui kanga tooraine. Nõgestest valmistati kangast juba 4000 aastat eKr. Nõges on olnud alternatiiv puuvillale. Muidugi on kõrvenõges ka loodusele kasulikum kui puuvill, sest väheneb saastatus umbes 40%. Samuti on nõges vähenõudlikum.

Teine moe-ese on T-särk, millel on igasugused tekstid peal. Ehk niinimetatud kunstilised särgid.

Kes aga soovib pisut Londoni moe järgija olla, see võiks vanu riideid otsida ja neist midagi uut teha.

Värvidest tungib romantiline roosa miinus kraadidele vaatamata valentinipäeva vahendusel moodi. Jätakuvalt on moes kõiksugused aksessuaarid. Kes aga moodi järgida ei soovi, võib luua oma stiili ja erineda pisut teistest. Moe järgi on tegelikult mõttetu riietuda, sest see muutub pidevalt. Piisab kui moest teatakse pisut.

Mure rahvuste vahel

Iga päev räägitakse tuhandetest probleemidest erinevate rahvuste vahel. Ka meie maal on olemas erinevaid rahvuseid, ja peamisteks nendest on eestlased ja venelased. Paljudes Eesti koolides, nagu ka meie koolis, on kaerahvuselised klassid. Tegime intervjuu praegu 19-aastase Tanja Aasmäega, kes praegu õpib Tartu Ülikoolis. Tema vanemad on eri rahvusest ja kui ta läks Ameerikasse vahetusõpilaseks, siis ei võetud teda just eriti hästi vastu. Miks? Sellele püüamegi vastust leida...

Kui vanalt sa välismaale õppima läksid?

Olin siis 15 ja enne käisin Tallinnas Kunstikoolis. Õpetaja pakkus välismaa õppimisvõimalust, sest oskasin hästi laulda ja keelt oskasin ka paremini.

Kas pead end rohkem eestlaseks või vene rahvuse esindajaks? Milliseid probleeme sul Eestis kaaslastega oli?

Õeldakse, et oled see, kes ema rahvusest on. Kuna ema on eestlane, siis pean end ikka eestlaseks. Eestis küsiti koolis ikka, et kas olen vene nats ja hakkab vallutusi tegema. Noriti venkuks jne., aga sellega harjusin ära.

Kas Ameerikas võeti sind hästi vastu?

Alguses ei tehtud välja, nagu neil oleks kõigil väga kiire. Siis, kui nad nägid, et ka väikese maa õpilased saavad hakkama, alles siis võeti mind, kui oma. Aga sellist mõnitamist nagu Eestis oli, polnud. Lihtsalt, kui midagi arvatigi, siis ei öeldud välja.

Kas eestlastel või venelastel on raskem elada Eestimaal?

Kuna olen eestlane, siis arvan, et venelastel on olnud mind kergem mõnitada, kui mul seda taluda.

Mida arvad niinimetatud segaklassidest?

Selline kunagine teguviis oli väga mõtlematu. Nii eestlaste kui venelaste külje poolt vaadates. Niigi on ühes klassis erinevaid isiksusi ja kui ühte klassi panna erinevate iseloomuomadustega rahvused, siis see on minu jaoks liig.

Kas sellised erinevused viivadki niinimetatud kooli vägivalvani?

Mis siis veel. Muidugi ka bravuuritsemine, endast paremini arvamine jne.

Milliseid otseseid "kooli vägivalda kogemusi" sul on?

Mind on löödud, aga ega see nii haiget teinud, kui mõnitamine umbes selles laadis, et emast noorem vene rahvusest isa mul on.

Kuidas praegust probleemi lahendada?

Ei tea, kui teaks vaid seda? Mina mõtlen küll, et

kui oleksin kooli kauemaks jäänud, siis praegu oleks mul väga madal eneseväärikus.

Kooli vägivald on ja jääb. Muidugi koolis oli lastevanematekoosolek teemal kooli vägivald, aga võib-olla oleks pidanud seda kõike meile rääkima, mitte vanematele.

Mõnitamine ei kao kuhugi, ja pean tõdema, et olen mitu korda näinud niinimetatud "tõsisest kaklemist" kooliõpilaste vahel. Hiljuti kuulsin aga, kui õpilased lähevad omavahel kaklema, siis õpetaja vahele minna ei tohi. Õpetaja peab 2m eemal seisma ja püüdma kaklust lõpetada. Nii need kaklejad näevadki, et neile ei tehta midagi ja sellest saavad nad suuremat tõuget uueks "vägiteoks".

Olen näinud meie koolis väga paljusi kaklusi ja räägiksin ühest viimasest. Üks vanem poiss lihtsalt peksis teist. Õpetajad kõndisid mööda alguses, siis tulid kolmekesi tagasi. Hakkasid karjuma, et nad järele jätaksid. Üks poistest, kes ka nõrgem oli nuttis. Peale alanduse koolikaaslaste ees pidi ta hakkama õpetajate küsimustele vastama. Mõlemad olid vene rahvusest poisid, kahju oli vaadata nõrgemat, aga ise ei saanud midagi teha...päras veel teise vihaalune ja...ei tahaks sellele mõeldagi.

Pole mõtet salata, et vägivalda pole. On küll, igal pool meie ümber. Kõige kurvem, et kõik on abituse olukorras ja justkui poleks midagi teha.

Vaba aeg enda teha!

Palju on räägitud teemal, mida võiksid noored vabal ajal teha. Meil Aseris on samuti palju huviringe. Näiteks muusikakool, näitering. Kel aga huvi spordiga tegeleda, saab käia võrkpalli trennis või omal käel niisama sporti teha.

Mujal Eestis on aga palju paremaid võimalused enda vabaaja veetmiseks. Näiteks Gaidide liit, Noored Kotkad, mis on huvitav isamaaline organisatsioon jne.

Aga enda vabal ajal saab ka teha muud. Kuigi meil kahjuks ujulat pole, saab mujal

ujumas käia. Üks võimalus on Vinni Spordikompleks, kus saab väga odavalt ujuda.

Kes aga huvitub rohkem loodusest, saab osa võtta klubidest ja ühingutest. Näiteks Eesti Noorte Looduskaitse Ühing, kus korrapäraselt koos käiakse.

Tegelikult polegi meil väga igav. Tuleb ise endale leida tegevuse, ja kõige tähtsam, et tehtu ikka meeldiks ja asja võetaks südamega. On meil tegelikult head võimalused raamatukogus, ja interneti

huvilised saavad internetis käia. Kuigi, ega sellegagi liialdada tasu. Hiljuti on hakanud meil käima erinevad kinod. Nägime ju enda kultuurimajas "Nimed marmortahvil" ja "Jääaeg". Küllap saame edaspidigi osa huvitavatest filmidest. Peaasi, et noortel

on, mida teha. Kes hästi tahab, see saab üsna hästi enda aja sisustatud,

ja ei tee kusagil lollusi. Peamine, et laps teeb seda,

mida kõige enam soovib!

Eriline aeg armastusele.

Valetinipäev on eriline päev näitamaks oma armastust või sõprust kellegi vastu. Sellel päeval saadetakse või kingitakse oma sõbrale/sõpradele või armastatule kingitusi, kaarte, roose ja palju muid lõbusaid asju. Keskaegse legendi järgi on 14. veebruar päev, mil linnud valivad endale sobiva paarilise eelolevaks pesapunumiseks. Samal päeval hukati ka kunagi üks Rooma pühak Valentin, kes kaitses katku ja epilepsia eest. Linnulegendi ja pühakuloo ühendamisel hakati 14. veebruari pidama lindude ja armunute päevaks, sobivaks päevaks sõbra või sõbratari, kaaslase või armastatu leidmiseks ja meelespidamiseks. Sellest ajast alates on

kombed muidugi laienenud. Kutsutakse ka sellest ajast tüdrukuid Valentinadeks ja poisse Valetinideks. Sõbrapäeval saadetakse kaarte ja räägitakse, et vanasti näitas neidudel saadud kaartide arv edukust ja kaunidust.

Meilgi on levinud sarnased kombed, näiteks koolis saadame me mõnel aastal kirju. On ju ka sõbrapäeva kohta erinevaid legende, igaüks räägib erinevaid asju. Aga mulle meeldiks uskuda seda lindudega varianti rohkem, sest see ikkagi sümboliseerib armastust. Omamoodi võiks Valentinipäev terve aasta kesta. Oma sõpruse näitamiseks pole aega ju määratud??

Võrreldav metslastega?

Eelmisel õppeaastal avaldasime loo ja arvamused meie kooli WC-dest. Kohe pärast jutu avaldamist paigutati WC-esse paber, prügikastid ja uksehaagid. Täheandab, loo avaldamisest oli kasu.

Nüüd on toalettidest kadunud haagid, millega ukсед suleti, prügikastid ei ole samas olukorras, paber puudub või vedeleb maas, seepi on lastud põrandale. Kas see ongi kõik, milleks võimelised oleme? Kooli juhtkond tuli meie nõudmistele ja soovidele vastu, aga meie käitumiskultuur on

võrreldav metslaste omaga. Kui eelmisel õppeaastal olid meil soovid, siis nüüd jääb üle ainult ennast manitseda. Iseenesest ei visku paber ega voola seep põrandale, prügikast ei kuku pikali, ukse haagid ei tule lahti ja seintele ei ilmu mingid tekstid. Jääb üle esitada küsimus, kas me tõesti käitume oma kodus samuti??? Kutsun üles kõiki hoidma meie kooli, sest nüüd on juhtkonnal õigus teha etteheiteid meile! Me oleme ju üheskoos suutelised paremaks!